

Tom Egeland

Djevelmasken

ASCHEHOUG

TOM EGELAND:

Bjørn Beltø-serien:

<i>Sirkelens ende</i>	(2001)
<i>Paktens voktere</i>	(2007)
<i>Lucifers evangelium</i>	(2009)
<i>Nostradamus' testamente</i>	(2012)
<i>Den 13. disippel</i>	(2014)

Andre romaner:

<i>Stien mot fortiden/Ragnarok</i>	(1988)
<i>Skyggelandet</i>	(1993)
<i>Trollspeilet</i>	(1997)
<i>Åndebrettet</i>	(2004)
<i>Ulvenatten</i>	(2005)
<i>Fedrenes løgner</i>	(2010)

Barne- og ungdomsbøker:

<i>Piken i speilet</i>	(2007)
<i>Katakombens hemmelighet</i>	(2013)
<i>Skatten fra Miklagard</i>	(2014)
<i>Mumiens mysterium</i>	(2015)
<i>Den store spøkelsesboka</i>	(2015)

Denne boken er produsert på et miljøgodkjent trykkeri.

© 2016 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo
www.aschehoug.no

Omslag, illustrasjoner og forsats: Marius Renberg
Satt med Haarlemmer, Harlemmer Sans, Arial, Caslon Antique
hos Type-it AS, Trondheim
Papir: 80 g Holmen Book Cream 1,8
Printed in Sweden
ScandBook Falun, 2016

ISBN 978-82-03-36051-0
ISBN 978-82-525-8633-6 (Bokklubben)

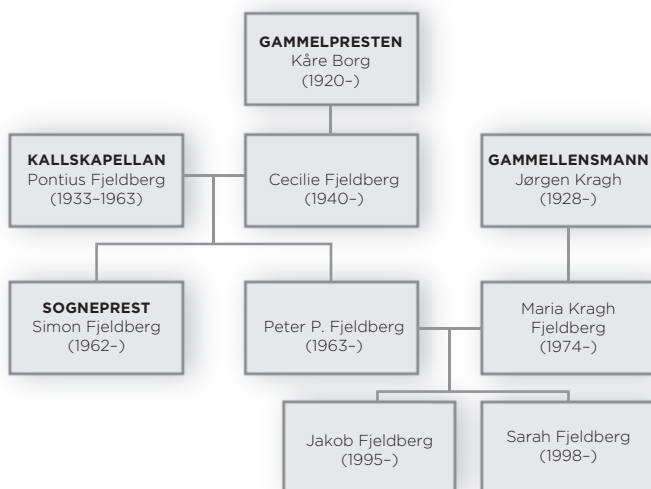

«Hvor kommer du fra?» spurte Herren.
«Jeg har streifet omkring på jorden,» svarte Satan.

JOB, DET GAMLE TESTAMENTE

Personer

2015:

Bjørn Beltø, arkeolog
Rebecca, Bjørns kjæreste
Eilert Dalen, lensmann
Siri Schau, Kripos
Daniel Lyche, drapsoffer
Kurt Lyche, Daniels far
Marianne Lyche, Daniels mor
Piero Ficino, italiensk prest
Berthold Aune, teolog

1963–2015:

Lawrence Goldwater, organist
Oscar Skar, klokker
Esther Skar, klokkerens datter
Vibeke Grandal, klokkerens offer

1708:

Conrad Krämer
Kronikøren Jon

FORTIDEN, SA MOR til meg tre dager før hun døde, er en ryggsekk du aldri blir kvitt.

Jeg kan forstå hva hun mente. Hun snakket nok først og fremst om sin egen fortid. Hun visste det bar mot slutten. Likevel er det noe allmenngyldig over ordene hennes; jeg har tenkt mye på det hun sa.

Tilbake i Juvdal.

Jeg har vært her før. På ferie. På flukt.

Min egen ryggsekk er fylt med mysterier.

2015

MANDAG (I)

12. OKTOBER – FORMIDDAG

Uønsket

I

«PROFESSOR BJØRN BELTØ ...»

Lensmannens stemme var full av grus og mistro. Han sa ikke noe mer. Navnet mitt holdt. For ikke å snakke om tittelen, som han uttalte som om jeg var professor i eksorsisme og mørkets makter.

Jeg er ingen tankeleser. Likevel skjønte jeg hva han tenkte: Bjørn Beltø, dette blekansiktet, denne forvorpne arkeologen, denne selvhøytidelige akademikeren!

II

ENHVER HISTORIE har sin begynnelse. For noen begynte denne historien i 1708, da den tyske predikanten og okkultisten Conrad Krämer kom til Juvdal, midt i en forrykende vinterstorm, med sin usynlige åsgårdsrei av djevler, demoner og døde sjeler – for så å bli tatt av dage av selveste Satan. For andre begynte den i 1963, da kallskapellan Pontius Fjeldberg ble kastet ut fra det tomme klokketårnet i Juvdal kirke og møtte sin skaper på grusbakken tjue meter nedenfor. For de fleste begynte den, brått og brutalt, med dødsfallet til

den unge journalisten og lokalhistorikeren Daniel Lyche for en drøy uke siden. For meg – som har satt meg fore å gjenfortelle den siste tids hendelser etter beste evne – begynte historien da jeg fredag ble innkalt til et overraskende møte med politidirektøren, Kripos-sjefen og biskopen i Agder og Telemark. En besynderlig treenighet. Det må jeg si. Så virket heller ingen av dem særlig komfortable da vi gikk inn på politidirektørens møterom og satte oss rundt det avlange møtebordet. Tvert imot. De fremsto forknytte. Nølende. Usikre. De trengte hjelp. Etterforskningen sto i stampe. De kunne trenge et nytt blikk.

Mitt.

III

SPRINGENDE OG USAMMENHENGENDE fortalte de meg om Conrad Krämer, Pontius Fjeldberg og Daniel Lyche.

Det ble sagt at Conrad Krämer ble drept av djevelen selv. Ifølge kirkens interne rapport – avgitt til biskopen *udi Christianssands Stift* i februar måned i det Herrens år 1709 – var Krämers øyne i døden blitt aldeles gule. Pupillene var avlange slisser. Djevelens øyne, ifølge rapporten. Da klokkeren i Juvdal fant liket på kirkegården en iskald julemorgen, var snøen rundt liket dekket av spor etter djevelklover. I Krämers håndflater var en femkantet stjerne brent inn i huden. Et pentagram. Fem sorte talglys var plassert rundt den døde.

Med tiden ble den gamle saken glemt. Men så, en klar og kald septemberdag i 1963, døde Juvdals kallskapellan Pontius Fjeldberg under mildt sagt mystiske omstendigheter. Rett etter søndagens høymesse stormet han opp i kirketårnet mens han ropte navnet til en demon. *Decarabia*. Minutter senere ble han kastet ut av det tomme tårnet foran øynene til biskopen og alle kirkegjengerne som sto i lavmælt samtale nede på kirkebakken.

Det sies at historien gjentar seg. Fredag morgen, for ti dager siden, ble den unge journalisten Daniel Lyche funnet død under det samme klokketårnet. Han arbeidet med en lokalhistorisk bok om skjebnene til Conrad Krämer og Pontius Fjeldberg da han selv ble drept.

Hvilken forbindelse fantes mellom de tre sakene? Kunne jeg bistå i etterforskningen?

Politidirektøren, Kripas-sjefen og biskopen så bedende på meg. De mente jeg hadde noe å bidra med. Erfaring med religiøse mysterier. Historisk kunnskap. Fantasi. De var fulle av smiger. De ba meg grave i arkiver og dokumenter, i brev og registre. Grave i ord, grave i jord. Sammen med en håndfull av de dyktigste masterstudentene mine skulle jeg åpne den tre hundre år gamle graven til Conrad Krämer. Hva kunne vi finne? Et oppsmuldret skjelett? Eller noe helt annet som, forhåpentligvis, kunne kaste et forklarelsens lys over fortidens tildragelser og føre den strandede etterforskningen noen skritt fremover.

Det var tanken.

Jeg burde ha protestert. Som professor i arkeologi har jeg liten innsikt i politiarbeid, juss og etterforskning. De mysterier jeg søker løsningen på, er hundrevis – ja tusenvis – av år gamle. I et beklagende tonefall burde jeg ha sagt at jeg nødig ville involvere meg. Jeg er arkeolog, burde jeg ha sagt, ingen detektiv. Jeg burde ha reist meg, takket høflig og gått.

Men jeg lærer aldri. Så jeg gjorde ingen av delene.

I stedet spurte jeg: «Hvordan kan jeg hjelpe?»

IV

OG SLIK ENDTE JEG HER. På en ustø stol i et overfylt møterom på Juvdal lensmannskontor. Juvdal – en bygd, et dalføre. For noen: en tilstand. Gjemt og glemt. Et bygdesamfunn for

enden av en av tilværelsens mange blindveier. *Juvdal 46 km.*
En biltur inn i fortiden. Ingen har noe her å gjøre.

Jeg trodde jeg var en velkommen hjelper. Men nei. Var det noe Juvdals gjenstridige lensmann Eilert Dalen ikke trengte, var det min bistand. Det var sikkert og visst. For lensmannen var jeg en kjepp i hjulet, et rusk i øyet, en stein i skoen – prasket på ham som historisk sakkyndig av overordnede myndigheter inne i Oslo.

Dalen var en mann med myndig utseende, militær holdning, intenst blikk. Blågrå øyne. Kort, stritt hår. Velfrisert, grått skjegg.

Med et tonefall som lett kunne oppfattes som nedlatende, leste han høyt fra politidirektørens instruks:

«Som historisk sakkyndig skal professor Bjørn Beltø stå til politiets disposisjon i forbindelse med historiske, arkeologiske og kirkelige spørsmål knyttet til etterforskningen. Politidirektøren, Kripos og biskopen i Agder og Telemark ber etterforskningsgruppen og kirken om velvilligst å bistå og samarbeide med professor Beltø.»

Lensmannen la fra seg utskriften av e-posten. Ingen sa noe. Først så han på meg. Derneft lot han blikket gli over de lokale lensmannsbetjentene, forsterkningene fra Kristiansand og spesialistene som var innkalt fra Kripos. Til slutt slepte han motvillig blikket tilbake i min retning.

«La meg gjøre det klinkende klart: Det er en drapsetterforskning jeg leder.» Pause. Vrangviljen vibrerte i hvert ord. «Ikke en spiritistisk seanse.»

Sånn. Der var det ute. Den forløsende vittigheten. Frontlinjen var markert.

Flere av politifolkene så ned. Noen smilte. Andre flirte.

«Jeg –,» begynte jeg.

«En ung mann er død,» avbrøt lensmann Eilert Dalen og låste blikket sitt i mitt. Han tok et skritt i min retning. «Kanskje finnes det en forbindelse til de gamle sakene. Kanskje

ikke. Men jeg kan forsikre professoren om at politiet er i stand til å finne ut av det selv.»

Jeg er ikke den som liker å trenge meg på. Jeg kom ene og alene fordi jeg ble bedt om å hjelpe til. Jeg trodde jeg var ønsket. Ingen hadde forberedt meg på et slikt uforstilt mishag.

Jeg tenkte: Hva i himmelens navn har jeg her å gjøre?

Drapet

I

LYSET I LENSMANNSKONTORETS møterom ble dempet. Summingen av samtaler stilnet. Bredbent og bredskuldret stilte lensmann Eilert Dalen seg foran et lerret som sto på et vaklevorent stativ.

Autoritet kommer i mange former. Den kan være påklistret og falsk. Den kan fremstå tillært og kunstig. For andre faller autoriteten naturlig. Enkelte, som lensmann Dalen, later til å være født med den.

«La meg få minne staben om hvilket press vi er under for å få pågrepet den eller de skyldige,» sa han. «Det er ti dager siden Daniel Lyche ble funnet død. Mediene er fortsatt på plass her i Juvdal. Dere har alle lest dagens VG. Justisminneren er utålmodig. Våre overordnede er kritiske. Folk i bygda er urolige. Vi skylder dem alle å løse denne saken.»

Dalen så utover møterommet. Stemningen var ladet. At de ikke hadde klart å oppklare saken ennå, preget de lokale lensmannsbetjentene. Samtidig var de nye politifolkene ivrige etter å komme i gang.

Lensmannen fortsatte: «Siden vi omsider er blitt tilført flere nye etterforskere i staben, vil jeg gjennomgå saken sum-

marisk. Etter fellesmøtet samles gruppene for taktisk og teknisk etterforskning for en grundigere og mer detaljert gjennomgang.»

Lensmannen trykket på en fjernkontroll. Portrettbildet av en smilende ung mann ble projisert på lerretet.

II

DANIEL LYCHE vekket alle de mindreverdighetskomplekser som bodde i meg. Han så ut som en kjekkas som hadde vokst opp på en sandstrand i California. Blond og barsk. Muskuløs. Halvlangt hår. Skjeggstubber. Blå øyne fulle av himmel og hav. Frekt, lekent flir.

«Daniel ble tjuefem år gammel,» sa lensmannen. «Til daglig journalist i Juvdalen Avis, der faren er redaktør. Som lokalhistoriker var Daniel i gang med å skrive en bok om Conrad Krämer og Pontius Fjeldberg da han klokken null seks femtifem fredag morgen den andre oktober ble funnet død under klokketårnet på Juvdal kirke. På nøyaktig samme sted som Pontius Fjeldberg traff bakken da han ble kastet ut fra tårnet i 1963.» Kort pause. «De mer utfyllende detaljene rundt funnet av Daniel vil dere få på de respektive gruppemøtene.»

Utfyllende detaljer?

En serie med bilder av åstedet, tatt på lang avstand, ble vist i rask rekkefølge.

«Ifølge obduksjonen døde Daniel mellom klokken nitten og tjueto torsdag kveld den første oktober,» fortsatte lensmannen. «Han ble funnet av en renholdsarbeider neste morgen. Rettsmedisineren har påvist brudd på hodeskallen, men dødsårsaken var et nakkebrudd som ødela ryggmargen og spinalnerven. Skadene skyldtes et fall, ingen stump eller skarp gjenstand. Han hadde små mengder cannabis i blodet. Politiet har tidligere bøtelagt Daniel for besittelse av hasj

i 2008, 2010 og 2013. En tekstmelding på mobiltelefonen hans ble sendt til en kamerat av ham klokken tjue førtifem. Kwart på ni. Vi kan selvsagt ikke fastslå om det faktisk var Daniel Lyche selv som sendte meldingen.»

«Er klokkeslettet bekreftet?» spurte en av de nye etterforskerne fra Kristiansand.

«Selvsagt. Vi har innhentet all teledatatrafikk fra Telenor.»

«Kan drapsmannen selv ha skrevet sms-en?»

«En mulighet.»

«Hva sto det i meldingen?»

Lensmannen nølte før han kremtet inn i sin knyttede hånd.

«Tekstmeldingen lød: *Glem aldri Pontius!*»

Idet han uttalte ordene, streiftet lensmannen meg med blikket. Ante jeg et hånlig smil?

Flere av etterforskerne rynket pannen og så forbauset på hverandre.

Glem aldri Pontius –?

Lensmann Eilert Dalen gjentok de tre ordene langsomt. «Det er uklart hva vi skal legge i henvisningen til den femti år gamle saken. Og om det i det hele tatt var Daniel som skrev meldingen.»

Lensmannen klikket frem et bilde av en aldeles nydelig dame tidlig i trettiårene.

«Maria Kragh Fjeldberg,» sa lensmannen.

Det finnes kvinner som, i all sin underskjønne perfektion, unndrar seg de mest banale beskrivelser. Først og fremst var det øynene til Maria som fanget min oppmerksomhet. De var intenst grønne og fylt av smil og solskinn. De fine linjene i munnvikene og på halsen røpet at hun nok var eldre enn jeg først trodde.

En av Kripos-ettersforskerne plystret. Dalen refset ham med blikket.

«Daniel hadde en fotoavtale med Maria Kragh Fjeldberg i

kirken klokken tjue torsdag den første oktober,» sa lensmannen. «Altså den kvelden han ble drept. – Maria er for øvrig gift med Peter, som er sønnen til gammelpresten Pontius Fjeldberg og hans hustru Cecilie.»

Smilende tok han en pause mens han lot alle disse slektsskapsbåndene synke inn.

«Maria kom et kvarter forsinket til fotoavtalen i kirken. Ifølge forklaringen hennes var ikke Daniel der, men kirkedøren sto åpen. Hun hadde dårlig tid, så da hun ikke fant ham, dro hun videre til et møte i menighetsrådet. Det siste har vi mange vitner på. Deriblant meg. – Jeg er leder i menighetsrådet,» forklarte Dalen i min retning. «Vi har flere ubesvarte spørsmål: Hvilken betydning har det at Maria ble forsinket? Hvor befant Daniel seg da Maria kom? Var han allerede sammen med sin drapsmann oppe i tårnet? Skulle Daniel fotografere flere enn Maria, og i så fall hvem? Tok drapsmannen Daniels kamera med seg?»

«Vet vi noe mer om planene for fotograferingen i kirken?» spurte en av Kripos-etterforskerne.

«Ikke så mye. Vi vet at Daniel aller helst ville fotografere pensjonert lensmann Jørgen Kragh, som hadde ansvaret for drapssaken i 1963. Dessverre styrte Kragh etterforskningen inn i et blindspor. De løste aldri saken. Sannsynligvis var det derfor Kragh ikke ønsket å stille opp på noe bilde. I stedet skulle Daniel ta bilder av datteren hans, Maria.»

«Hvorfor datteren?» spurte etterforskeren fra Kristiansand.

«Maria er ikke bare gammellensmannens datter, men også leder i Juvdal historielag og sjef for Juvdal museum. Med andre ord en sentral skikkelse i det lokalhistoriske miljøet.»

«Og betydelig penere enn far sin,» bemerket en lokal lensmannsbetjent.

Et par av de lokale flirte.

Lensmannen klikket frem et nytt bilde av Daniel Lyche.

«Ifølge foreldrene slet Daniel med nervene. De fryktet at han levde seg altfor mye inn i boken han skrev. Han fikk hallusinasjoner den siste tiden han levde. Han mente han kunne se Conrad Krämer og Pontius Fjeldberg. Demoner. Vetter. På sensommeren observerte han nøkken oppe i Nykkjern. Ja, i det hele tatt ... Personlig vil jeg tilføye at Daniels hasjemisbruk nok kan ha bidratt til hans paranormale opplevelser.»

Lav latter. Lensmannen kremtet irettesettende.

«Selvmord er utelukket?» spurte etterforskeren fra Kristiansand.

«Selv om det er en teoretisk mulighet for at Daniel Lyche frivillig hoppet fra tårnet, etterforsker vi saken som drap. En klar parallell til saken i 1963. Personlig er jeg overbevist om at Lyche ble drept. Han døde ikke ved et uhell. Detaljene rundt og bakgrunnen for dette kommer gruppelederne til å gjennomgå med dere etter fellesmøtet.»

«Sto kirkedøren fortsatt åpen da han ble funnet?» spurte etterforskeren.

«Nei. Fredag morgen var dørene låst. Både ytterdørene og alle dørene inne i kirken. Også døren til tårnværelset, som Daniel og drapsmannen nødvendigvis må ha passert for å komme opp i kirketårnet. Det er rimelig å anta at drapsmannen låste etter seg. Daniel hadde for øvrig fått låne kirkenøkkelene av sogneprest Simon Fjeldberg.»

«Enda en Fjeldberg?» spurte en Kripos-etterforsker med latter i stemmen.

«Sogneprest Simon Fjeldberg er sønnen til avdøde kallskapellan Pontius Fjeldberg, broren til Peter og svogeren til Maria Kragh Fjeldberg.»

Mer latter.

Lensmann Eilert Dalen strøk fingrene over det korte, grå håret. «Vår gjennomgang av Daniels pc gir oss noen holdpunkter for videre etterforskning, men også mange nye

spørsmål. I tiden som ledet opp til drapet, hadde han flere såkalte syner. Han beskrev mange av dem, blant annet i mailer til forleggeren sin. Noe for deg, Beltø. Han så gjenferd, demoner, åndevesener og skapninger fra norsk folketro ... Selv om Daniel skildret synene sine svært så troverdig, avfeide han dem samtidig som innbilning. Eller at noen forsøkte å skremme ham. Hjemme hos ham fant vi flere mynter med sataniske symboler. De kan stamme fra samlingen i Juvdal museum, som drives av Maria Kragh Fjeldberg, men de kan like gjerne ha vært i privat eie her i bygda. Men noen har altså tatt seg bryderiet med å sende dem til Daniel Lyché. Hvorfor? Hvilken sammenheng, om noen, har myntene med drapet? Er det drapsmannen som har sendt ham myntene, og i så fall hvorfor? For å skremme ham?»

Lensmannen lot spørsmålene henge i luften før han fortsatte:

«Daniel Lyches pc inneholdt betydelige mengder pornografi. Ingenting ulovlig. Han lot til å interessere seg for godt voksne kvinner. Gjennomgangen av mobiltelefonen hans har så langt ikke avdekket noe avgjørende. Den siste tekstmeldingen antyder en sammenheng med drapet på Pontius Fjeldberg og angir et mulig tidspunkt for dødsfallet, men sms-en kan like gjerne være sendt av en annen i etterkant av drapet. For å villed oss. Gjennomgangen av mobilloggen for den siste tiden han levde, avdekker heller ingen unormal aktivitet. Utover kontakten med foreldrene, vennene og avisen ringte han mye til pleiehjemmet, der han var på hyppige besøk hos Cecilie Fjeldberg, enken etter Pontius og moren til Simon og Peter. Daniel hadde også kontakt med Maria Kragh Fjeldberg og forleggeren sin.»

III

LENSMANN EILERT DALEN så utover forsamlingen. «Spørsmål?»

Tonen antydte at spørsmål strengt tatt var uvelkomne. Så jeg hevet hånden:

«Er Maria Kragh Fjeldberg utenfor mistanke?»

Lensmannen nølte. «Ingen er utenfor mistanke. Men vi kan vel fastslå at Maria umulig kan ha klart å kaste storvokste Daniel ut fra tårnet.»

«Hun kan ha samarbeidet med noen?»

«Selvsagt. Men hvem? Og hvorfor?»

«Andre mistenkte?»

«Ingen konkrete, dessverre. Men vi forsøker å få oversikt over alle i bygda Daniel har hatt et forhold til. Han var litt av en rundbrenner. Vi utelukker ikke at en av damenes forsmådde kjærester har drept Daniel i sjalusi.»

«Kan Daniel Lyche, i arbeidet med boken, ha kommet over informasjon som i sin tur ledet frem til drapet?»

«Vi har lest Daniels bokmanuskript. Vi har ikke funnet noe som skulle kunne forklare et drap.»

Jeg er ikke den som gir meg så lett.

«Likevel er det en åpenbar sammenheng mellom de tre sakene?»

«Om sammenhengen er åpenbar, avhenger av øynene som ser. Sammenhengen fremstår mer konstruert enn reell. Det kan like gjerne være noen som vil styre vår oppmerksomhet i feil retning.»

«På hvilken måte?»

«Det er riktig at mye tyder på at drapsmannen har hentet inspirasjon fra de to gamle sakene. Men der stopper det.»

«Inspirasjon – hvordan da?»

«Det får vi komme tilbake til.»

«La meg stille spørsmålet annerledes: Da lensmann Jør-

gen Kragh etterforsket Pontius Fjeldbergs dødsfall, sjekket han da om det fantes noen forbindelse tilbake til 1708 og den tyske predikanten?»

«Det skal jeg love deg. Kragh var litt av en type. Du ville nok like ham, professor Beltø. Han etterforsket både det ene og det andre,» sa Dalen tvetydig.

En av de lokale betjentene begynte å le.

«Du sa tidligere at han hadde ledet etterforskningen inn på et blindspor?»

«Lensmann Kragh var betydelig mer åpen for – hm, *okkulte* løsninger enn jeg er. Ja, jeg liker å kalle en spade for en spade. Han etterforsket den ene demonen etter den andre.»

Høylytt latter.

«Men la meg minne om at det er over to hundre og femti år mellom 1708 og 1963,» fortsatte Dalen. «Så ja. Selvsagt gransket lensmann Kragh om det kunne være noen sammenheng. Det ble aldri avdekket noen forbindelse. Ikke direkte.»

«Men *indirekte*?»

«Sommeren 1963 var – spesiell.»

Han holdt inne. Et par av de lokale lensmannsbetjentene kremtet og så på meg med undertrykte smil.

«Spesiell?»

«Ja, spesiell. Jeg tror begrepet massepsykose er mest dekkende.»

«Hva legger du i det?»

«Folk så djevler, demoner og gjenferd gjennom hele den sommeren. De så skrømt og nisser, huldre og skogtroll. Noen påsto de hadde observert Conrad Krämer svevende over sin egen grav. Noen så sine avdøde foreldre. Så du har nok å grave i, professor.»

Lav latter bølget gjennom møterommet.

«Jeg er professor i arkeologi,» sa jeg med rolig stemme. «Jeg er bedt om å bistå som historisk sakkyndig – ikke for å grave i okkulte mysterier.»

«Politiet fester selvsagt ikke lit til disse såkalte observasjonene,» sa Dalen. «Med mindre professoren skulle finne holdepunkter for noe overnaturlig —» et syrlig smil, «velger vi å betrakte dem som hallusinasjoner. Vrangforestillinger. Massepsykoser. Eller løgner. – Jeg tror vi er ved veis ende. En siste ting: Daniel Lyche begravnes i morgen. I samråd med de pårørende og kirken kommer vi, selvsagt diskré, til å filme seremonien og alle som er til stede.»

IV

MØTET VAR I FERD med å ebbe ut da jeg kjente at mobilen min vibrerte. En tekstmelding fra kjæresten min:

Vi må snakke sammen, Bjorn.

Et gys kulset gjennom meg. Snakke sammen? Om hva da? Jeg ante hva hun ville si. Men jeg ville ikke høre det.

Bjorn ... Rebecca bor i Jerusalem og har ikke ø på mobiltelefonen sin.